

Бившият главен сексолог на армията полковника от резерва д-р Илия ВРАБЧЕВ пред [вестник Преса](#)

Освободих от казармата Дим Дуков и Евгени Минчев

Заради статия за СПИН щяха да ни уволнят с ген. Стоян Тонев

През 80-те години във ВМА постъпиха на работа доста млади, начетени и високоинтелигентни лекари. Те бяха от това поколение, което четеше много, бе информирано и знаеше какво става по света. Един от тях бе ген. Стоян Тонев, тогава бе старши лейтенант. Така че се събирахме с него и други колеги. Достигнахме до извода, че аз, Стоян Тонев и старши лейтенант Христов трябва да напишем статия за СПИН. Проблемът бе голям, у нас нищо не се говореше за него, тъй като имаше табу. Написахме я и тя излезе в наше специализирано издание - това бе първата научна публикация у нас за вируса ХИВ. Публикувахме я, без да искаме разрешение, а и трябваше да мине през цензура, тъй като сме офицери. След 20 дена ни повикаха в отдела за сигурността на информацията в Министерството на отбраната. Питаха ни защо я публикуваме и от кого сме искали разрешение. Обяснихме, че не сме издали военна тайна и сме написали статията, за да знаят хората как да се предпазват. След много разпавии се разминахме на косъм с дисциплинарно уволнение.

Моят учител като сексолог бе д-р Тодор Бостанджиев. Благодарение на него, Народното събрание прие закон, според който хомосексуалните вече не се преследват и не се наказват заради различието си. Научно е доказано, че във всяко човешко поколение хомосексуалността се наблюдава в 3-6% от хората. Тя може да е вродена или

придобита. Преди хомосексуалните в армията ги преследваха и малтретираха. Един от драстичните примери бе с редник Булиев от КЕЧ (т.нар. квартирно-експлоатационни части, поделение на армията). Много гнусна история. Старите пушки го бяха надули с въздух от компресор през ануса и го осакатиха за цял живот. Затова аз лично внесох параграф 12 в разписанието за болестите и физическите недъзи за освобождаване от задължителната казарма. Този параграф се отнасяше за хомосексуалните и започнаха да не ги вземат войници. Така освободих от служба Евгени Минчев и Дим Дуков. Те минаха на комисия и ги освободиха. Как се открива хомосексуалността? Като дойдат при мен, им правех серия изследвания - психически и хормонални, за да откроя причината. Такъв младеж веднага го предлагам на Централната военноекарска комисия за освобождаване. Така стана и с тях двамата. Имаше, разбира се, и спекуланти, които лъжеха, че са обратни, за да отърват казармата. Аз ги хващах и си служех на общо основание. Използвах теста „Минесота“ на американските военни психолози. Той дава не 100%, а 200% гаранция за наклонностите на даден човек. През него никой хитрец не може да се промъкне.

Макар че защитавах хомосексуалните, не одобрявам тази разюзданост в поведението им и рекламата, която си правят с парадите. У нас е голям броят на разведените семейства. Момченцата растат под грижите на майките си, възпитателките в детската градина и училището пак са жени. Така малкото момченце пораста, без да вижда мъжки модел на поведение. Ето затова ме боли сърцето, защото на България ѝ трябват силни мъже, а не лигльовци.

Веднъж в кабинета ми влезе млад офицер, танкист, с патерици. Танкът му се обърнал, той се контузил, претърпял тежка операция. От кръста надолу бе много зле, разбирате ме какво искам да кажа. Беше с жена си, красива девойка. Водеше я и поиска от мен да ѝ кажа, че от него повече не става мъж. А тя се разплака: „Д-р Врабчев, много го обичам, дори и да е напълно импотентен, никога няма да го напусна.“ Обърнах се към лейтенанта: „Излез и ни остави насаме.“ Като останахме двамата, ѝ обясних следното: „Аз съм лекар и не разделям хората, а ги събирам. Полов живот може да се води и без полово сношение. По тялото има ерогенни зони, които ако се стимулират, може да се получи сексуално задоволство.“ Тръгнаха си. И се върнаха при мен след две години с голям букет цветя и хубава бутилка уиски. Ще ме простите, но ще цитирам буквално думите на танкиста: „Докторе, той взе, че се събуди, стана и влезе.“ Досещате се какво имаше предвид. Така ми рече. А уролозите и неврохирурзите ги бяха уведомили, че той не може да има ерекция. Но ето че чудото стана, защото до себе си имаше обичаша и обаятелна жена. Такава жена е най-добрият стимулатор и най-добрата виагра за един мъж. След две години им се роди дъщеричка, сега вече са баба и дядо.

Ето и друг случай. Веднъж в кабинета ми влетя началникът на поликлиниката и започна

да ми се кара как така съм допуснал съветски генерал да стои пред вратата и да чака на опашката. Погледнах и наистина: съветски генерал в униформа се бе наредил до останалите пациенти. Поканих го веднага да влезе, но той отказа категорично: „Не мога да пререждам българските войници и офицери. Като ми дойде редът, тогава." После разбрах, че бил представител на върховния главнокомандващ на Варшавския договор у нас, за да наблюдава работата на нашия министър и Министерството на отбраната. Оказа се, че има проблем с качеството на половата си възбуда. Поговорихме, направихме изследвания. Много сърдечен човек. Дори веднъж дойде да ме вземе със служебната си „Волга". Вътре бе жена му, невероятно красива рускиня. Поисках и от него да ми позволи да поговоря с нея насаме. Мина време и един ден дойде с водка „Сталинград" и хайвер. В знак на благодарност, че съм го възвърнал към нормален полов живот. Затова твърдя, че за мъжа няма по-силна виагра от чаровната жена. Аз имах най-красивата медсестра във ВМА. Беше божествено създание. Та тогава вървеше шегата, че ако не ти стане от секретарката на д-р Врабчев, положението е неспасяемо и не помага нито виагра, нито шоколад. Но я бях предупредил: „При мен за лечение идват много хора и все известни личности с интимните си проблеми. Само ако чуя по коридорите някое от имената, които са влизали тук, тъй като знаем само аз и ти, не за 24 часа, за 24 минути си уволнена." А освен че бе обаятелна, бе и много точна. Нито веднъж не ме издъни. Та тогава, когато съветският генерал дойде щастлив в кабинета ми, ме попита: „Какво искаш да направя за теб?" Отговорих му: „Нищо, само да замина на конгрес на Световната здравна организация (СЗО) в Западна Германия, на който съм поканен. Знаете, че няма да ме пуснат. Тя е капиталистическа държава. Няма да ми дадат разрешение." Той обеща, че въпросът ще се уреди, но да не споделям с никого. Мина известно време, а от него ни вест, ни кост. След няколко дни обаче се обади и ми определи среща в сладкарница „Кристал" в центъра. Отидох, чакам, но него го няма. По едно време пристигнаха двама високи, снажни и късо подстригани младежи. Говореха лош български с руски акцент. Попитаха ме аз ли съм д-р Врабчев.

Като се убедиха, че съм аз, единият ми подаде служебен паспорт на мое име и западногерманска виза. И още - самолетен билет бизнес класа София - Франкфурт и обратно. Отделно жп билет Франкфурт - Хайделберг, където се провеждаше конгресът, и обратно. Платен хотел за 10 дни в луксозен апартамент, пари за таксата за участие и 1500 марки за джобни. „Това всичко е за вас, нищо не трябва да отчитате. Генералът ви желае приятен път и пак ви напомня да не споделяте с никого", след което си тръгнаха.

Бях притеснен до последния момент, дори на летището всеки момент очаквах, че ще ме спрат. Чак когато самолетът се отлепи от пистата и прибра колесника, се успокоих. Само жена ми знаеше, че съм на конгрес в Западна Германия. Докато ме е нямало, те я попитали къде съм и тя каза. А това веднага бе квалифицирано като извънредно произшествие.

Щом се върнах, ме извика началникът на ВМА, тогава бе ген. Купенов. Седи в кабинета си, а около него дузина полковници. Бе ядосан и строго поиска да разбере как съм заминал, кой ме е пратил и с чие разрешение, за да му е ясно как да ме накаже. Казах името на съветския генерал. Тогава един от полковниците се наведе и му прошепушна нещо. Ген. Купенов се усмихна, опита се пак да е строг, но не му се удаваше: „Бягай оттук и да не те виждат очите ми повече. Но преди това напиши доклад, който да изнесеш пред научния отдел на ВМА." Така приключи случаят. Та на този конгрес аз бях единственият военен лекар сексолог в света, който бе поканен да участва в работата му. Но не се гордея с това. Горд съм само когато помагам на обикновените хора.